نکته روز

بازی در زمین دلال‌ها

سینا حسینی / ناکامی‌های پیاپی برخی باشگاه‌های پرهزینه در رقابت‌های لیگ برتر، بار دیگر احتمال تغییرات گسترده در کادر فنی این تیم‌ها را پررنگ کرده است. مدیران این باشگاه‌ها که تحت فشار شدید افکار عمومی و مطالبات هواداران قرار دارند، دوباره به نسخه تکراری «برکناری سرمربی» روی آورده‌اند؛ رویکردی که فصل گذشته در باشگاه استقلال به طور افراطی دنبال و در یک فصل منجر به حضور بیش از هفت سرمربی روی نیمکت این تیم شد، اما در نهایت جز جایگاهی بحث‌برانگیز در جدول لیگ، دستاوردی به همراه نداشت.

این چرخه معیوب بیش از هر چیز بیانگر نگاه کوتاه‌مدت و بحران‌گریزی مدیرانی است که برای حفظ موقعیت خود، تغییرات فنی را راهکاری فوری می‌پندارند. آنان تصور می‌کنند با اخراج مربی و معرفی چهره‌ای تازه، می‌توانند نارضایتی هواداران را فرو بنشانند، در حالی که این تصمیمات شتابزده تنها به پاک کردن صورت مسأله منجر می‌شود و ریشه‌های ساختاری مشکلات فوتبال ایران را پنهان نگاه می‌دارد. پیامد این سیاست‌های خلق‌الساعه، بی‌ثباتی فنی و تحمیل خسارت‌های سنگین مالی بر باشگاه‌هاست؛ خسارتی که نهایتاً از جیب هواداران و سرمایه باشگاه پرداخت می‌شود.

نمونه‌های اخیر به روشنی بیانگر این روند است؛ در پرسپولیس، وحید هاشمیان با دعوت رسمی به جلسه هیأت‌مدیره مورد استیضاح قرار خواهد گرفت؛ در استقلال نیز ریکاردو ساپینتو هفته گذشته شرایط مشابهی را تجربه کرد. زمزمه‌هایی مشابه درباره محرم نویدکیا و دراگان اسکوچیچ هم به گوش می‌رسد تا چهار تیم مدعی لیگ هر لحظه در معرض تغییر کادر فنی باشند. پرسش اساسی اما همچنان بی‌پاسخ مانده است؛ آیا برکناری سرمربی می‌تواند باشگاه‌ها را از بحران خارج کند یا صرفاً مرحله تازه‌ای از ناکامی‌های فنی را رقم خواهد زد؟

تجربه فصل گذشته لیگ به وضوح نشان داد صرف هزینه‌های کلان و ریخت و پاش‌های مالی، جایگزین مدیریت علمی و برنامه‌ریزی پایدار نمی‌شود. در این میان، تنها جریان واسطه‌گری و دلالی از تکرار این تغییرات منتفع می‌شود؛ جریانی که با معرفی گزینه‌های تازه، بخش قابل توجهی از بودجه باشگاه‌ها را به واسطه غرامت مربیان پیشین و قراردادهای جدید جذب می‌کند، بی‌آنکه تحول قابل ملاحظه‌ای در روند نتیجه‌گیری حاصل شود.

مدیریت هیجانی ممکن است در کوتاه‌مدت با استقبال محدود هواداران همراه شود، اما در بلندمدت جز تعمیق بحران، دستاوردی در پی نخواهد داشت. ثبات فنی، برنامه‌ریزی بلندمدت و تصمیم‌گیری مبتنی بر منطق مدیریتی، تنها راه برون‌رفت از این بن‌بست است؛ مسیری که تا زمانی که مدیران به جای اصلاح ساختاری، به راه‌حل موقتی اخراج متوسل می‌شوند، همچنان دور از دسترس خواهد بود.

فیتیله‌پیچ

ورود بدون استراتژی به دایره طلایی

کشتی، فوتبال نیست!

گروه ورزشی / ورود استقلال و پرسپولیس به لیگ برتر کشتی ۱۴۰۴، با وعده جذب هوادار و جنجال رسانه‌ای، از همان ابتدا شبیه پروژه‌ای شکست‌خورده می‌ماند. این دو غول فوتبالی، بدون زیرساخت، تعهد بلندمدت یا برنامه‌ریزی تخصصی، به رشته‌ای پا گذاشته‌اند که نیازمند زمینه‌های فنی و فرهنگی، کاربلندمدت و سرمایه‌گذاری هدفمند و حرفه‌ای است. استقلال با نام‌های مستعار «جویبار» و پرسپولیس با اتکا به حمایت بانک شهر، بیش از آنکه در پی موفقیت واقعی یا پرورش استعداد باشند، به نظر می‌آید در جست‌وجوی بهره‌برداری تبلیغاتی هستند.

مشکل اصلی، فقدان استراتژی حرفه‌ای و استاندارد در مدیریت این طرح است. این دو باشگاه که در فوتبال نیز با بحران‌های مدیریتی دست‌به‌گریبان‌اند، هیچ برنامه‌ای برای راه‌اندازی آکادمی کشتی یا توسعه زیرساختی ندارند.

آنها صرفاً به دنبال جذب نام‌های بزرگ کشتی هستند تا در کوتاه‌مدت به موفقیتی ظاهری دست یابند.

استفاده استقلال از نام‌های مستعار، نشانه‌ای از تردید و ترس از ناکامی است، و پرسپولیس نیز به جای برنامه‌ریزی مدون، به بودجه بانک شهر تکیه کرده است. تجربه‌های مشابه در بسکتبال و والیبال نشان داده که چنین حضورهایی، بدون ادغام فرهنگی و فنی با رشته موردنظر، اغلب به حاشیه‌سازی و ناکامی ختم می‌شود.

از منظر مدیریتی، کمبود بودجه و نبود زیرساخت، این تیم‌ها را در معرض تبدیل شدن به ضعیف‌ترین‌های جدول قرار می‌دهد. این ناکامی احتمالی نه‌تنها به اعتبار برند استقلال و پرسپولیس آسیب می‌رساند، بلکه فرصت چندرشته‌ای شدن ورزش ایران را به هدر می‌دهد. اگر مدیران این دو باشگاه به کشتی اهمیت می‌دهند، باید با برنامه‌ریزی دقیق و تعهد واقعی وارد میدان شوند، نه با شعار و تبلیغات زودگذر.

پرسپولیس در آستانه پایان ثبات مدیریتی

درویش قربانی شروع ضعیف می‌شود؟

سوژه

ایلیا بهزاد اول/ از ابتدای فصل گذشته تا به امروز، ارتباط حمایتی هواداران پرسپولیس با درویش مدیرعامل تیم روز به‌روز کمتر و کمتر شده و حالا هواداران پرسپولیس بیش از هر زمان دیگری مدیرعامل تیم‌شان در سال‌های اخیر را دلیل ناکامی هفته‌های اخیر پرسپولیس می‌دانند. بویژه در شرایطی که درویش در دو فصل اخیر و پس از جدایی یحیی گل‌محمدی، نتوانسته با هیچ سرمربی‌ای بیش از یک نیم‌فصل همکاری داشته باشد و پروژه بازسازی تیم با اسماعیل کارتال نیز به نتیجه نرسید تا وحید هاشمیان هدایت پرسپولیس را دست بگیرد. پرسپولیس که در سه هفته اخیر سه تساوی متوالی کسب کرده، تا این‌جای فصل عملکرد ضعیفی داشته و در کنار وحید هاشمیان که به تدریج اعتماد هواداران را از دست می‌دهد، انگشت اتهامات به سوی درویش نیز گرفته شده است.

جالب اینکه قرار است امروز هیأت مدیره باشگاه جلسه‌ای با هاشمیان برگزار کند و در این جلسه، شرایط این روزهای پرسپولیس با حضور سرمربی تیم بررسی خواهد شد و به نظر، هیأت مدیره می‌خواهد نقش بیشتری در تصمیم‌گیری‌های باشگاه داشته باشد و زمام امور از این پس به طور کامل در اختیار درویش نخواهد بود.

به نظر می‌رسد که خود هیأت مدیره پرسپولیس و مجموعه مالکان باشگاه نیز چندان از عملکرد رضا درویش در این فصل رضایت ندارند و ناکامی در هفته‌های پایانی پنجره نقل و انتقالات نیز مزید بر علت شده تا احتمال پایان دوران مدیریت درویش در پرسپولیس قوت بگیرد؛ البته که هنوز تیم مدیریت باشگاه هیچگونه تصمیم جدی‌ای برای تغییرات نگرفته است.

ماجراجویی مربی تیم امید بوکس در چین

دنیای جدید پیش روی موسوی

روی رینگ

گروه ورزشی / سید شاهین موسوی، کاپیتان و مربی پیشین تیم امید بوکس ایران، برای آغاز ماجراجویی تازه‌ای در دنیای مربیگری راهی چین شد. موسوی که به‌عنوان دومین بوکسور تاریخ ایران پس از احسان روزبهانی توانست به مرحله یک چهارم نهایی مسابقات قهرمانی جهان برسد، با این انتخاب به اولین مربی لژیونر بوکس ایران تبدیل شد.

او می‌گوید پس از ورود مربی کوبایی به تیم ملی، ناچار به خداحافظی شده، اما رفتن از تیم ملی و آویختن دستکش‌ها برای موسوی به معنای کنار گذاشتن رینگ نبود. این بوکسور باتجربه خیلی زود با موافقت علیرضا استکی، سرمربی تیم ملی، هدایت تیم امید را بر عهده گرفت تا تجربه‌های تازه‌ای به کارنامه خود اضافه کند.

با وجود علاقه به همکاری با استکی، موسوی زمانی که پیشنهاد باشگاه «فلایت‌مِن» چین را دریافت کرد، نتوانست در برابر وسوسه تجربه‌ای نو در سرزمین اژدهای زرد مقاومت کند. او این پیشنهاد را پذیرفت و پنجشنبه هفته گذشته راهی شانگهای شد. موسوی پس از مذاکره نهایی با مسئولان باشگاه «فلایت‌مِن»، قرارداد یک‌ساله‌ای امضا کرد و قدم به دنیای تازه‌ای گذاشت.

هرچند پیش‌تر اعلام کرده بود قصد دارد تمرکز خود را روی مربیگری تیم امید ایران و فعالیت در بوکس حرفه‌ای بگذارد، اکنون در شانگهای با شرایطی روبه‌روست که می‌تواند سکوی پرتابی برای پیشرفت‌های بزرگ‌تر او در عرصه مربیگری باشد.

رئیس کمیته صدور مجوز حرفه‌ای فدراسیون فوتبال از احتمال وقوع بحران اقتصادی در این حوزه خبر داد

توپ بحران مالی کنج دروازه فوتبال باشگاهی

گزارش یک

محمدرضا رحیم پور/ بازار نقل‌وانتقالات فوتبال ایران در سال‌های اخیر شاهد جنجال‌های بسیاری بر سر ارقام نجومی قراردادهای بازیکنان داخلی و خارجی بوده است. این قراردادها که غالباً تناسبی با سطح فنی و تجربه بازیکنان ندارند، بیشتر تحت تأثیر فشارهای رسانه‌ای، هوادارپسندی و رقابت‌های احساسی شکل می‌گیرند. این روند، نه تنها منطق اقتصادی را زیر سؤال می‌برد، بلکه فوتبال ایران را نیز به سمت یک بحران جدی سوق می‌دهد.

دیروز، مصطفی زارعی رئیس دپارتمان صدور مجوز حرفه‌ای فدراسیون فوتبال با ابراز نگرانی، هشدار داد که حقوق و دستمزد بازیکنان به حدی رسیده که در صورت کنترل نشدن، شاهد یک فاجعه اقتصادی خواهیم بود. بر اساس آمار، میانگین دستمزد بازیکنان ایرانی در دو فصل گذشته، پس از لیگ‌های عربستان، امارات و قطر، در رتبه چهارم قاره کهن و در بالاترین سطوح آسیا قرار داشته است که این مسأله، ضرورت مدیریت این ارقام را بیش از هر زمان دیگری نمایان می‌سازد.

وی در ادامه توضیح داد: «۸۱/۸ درصد درآمد باشگاه‌های ما از محل اسپانسری تأمین می‌شود و متأسفانه تنوع درآمدی خوبی در باشگاه‌ها نداریم. این در حالی است که کشورهای صاحب فوتبال در آسیا به معیارهای صدور مجوز باشگاهی بسنده نکرده‌اند و قوانین مالی سختگیرانه و متناسب با شرایط خود را بر باشگاه‌ها اعمال کرده‌اند.»

وی در ادامه به چالش دستمزد بازیکنان اشاره کرد: «حقوق و دستمزد بازیکنان به سطحی رسیده که با اعداد و ارقامی که می‌شنویم، اگر کنترل نشود با یک فاجعه روبه‌رو خواهیم شد. دو فصل پیش میانگین حقوق بازیکن در ایران پس از عربستان، امارات و قطر در بالاترین سطح آسیا قرار داشت که این وضعیت باید مدیریت شود.»

به عنوان مثال، عارف آقاسی با قراردادی نزدیک به یک میلیون یورو به استقلال پیوسته است؛ بازیکنی که نه تجربه بین‌المللی قابل توجهی دارد و نه در داخل کشور به عنوان یک ستاره شناخته می‌شود. این در حالی است که مدافعان شاخص اروپایی با ارقامی مشابه یا حتی کمتر، در لیگ‌های معتبر اروپا به مراتب سطح فنی بالاتری را ارائه می‌دهند. این رقم هم باعث شد تا فشار روی این مدافع به حدی زیاد شود که در پایان هفته چهارم بخواهد از استقلال جدا شود! البته در کنار استقلال، تیم‌های پرسپولیس، سپاهان و تراکتور نیز از این قاعده مستثنی نیستند و با استخدام بازیکنانی با قرارداد هنگفت به این آشفته بازار دامن زدند.

> حقوق و دستمزد بازیکنان به سطحی رسیده که با اعداد و ارقامی که می‌شنویم اگر کنترل نشود با یک فاجعه روبه‌رو خواهیم شد

در این میان، پدیده قابل توجه، بازگشت بازیکنانی است که در لیگ‌های خارجی با دستمزدهای معمولی بازی می‌کنند، اما پس از بازگشت به ایران یا جابه‌جایی‌های داخلی، قراردادهایی با ارقام میلیون دلاری می‌بندند.

این وضعیت نگران کننده، حاصل ترکیبی از عواملی نظیر خصوصی نبودن برخی باشگاه‌ها، فشار هواداران و رسانه‌ها و همچنین نقش پررنگ دلالان در بازار نقل‌وانتقالات است. مدیرانی که به منظور جلب رضایت عمومی یا دیده شدن، منابع مالی را بدون برنامه و ارزیابی دقیق صرف بازیکنان می‌کنند، عملاً از منطق اقتصادی و فنی فاصله گرفته‌اند. در نتیجه، حتی بازیکنان معمولی نیز ارقامی را دریافت می‌کنند که هیچ تناسبی با توانایی و تأثیرگذاری آنها ندارد. بنابراین بازاری که در آن شایعه، جنجال‌های هدفمند و رقابت احساسی، معیار تعیین دستمزدها قرار می‌گیرد، دیر یا زود تبعات سنگین اقتصادی و مدیریتی را به همراه خواهد داشت. اگر این بازار به درستی مدیریت نشود، فوتبال ایران را با یک بحران جدی مواجه خواهد ساخت.

برزخ حرفه‌ای و آماتور

علی لطیفی
بازیکن سابق تیم ملی

فوتبال ایران سال‌هاست میان دو قطب «حرفه‌ای شدن» و «آماتور ماندن» سرگردان است. از یک سو، پرداختی‌های سنگین به بازیکنان و مربیان، فوتبال ما را هم‌ردیف برخی لیگ‌های گران آسیا کرده است؛ در سطحی نزدیک به قطر و امارات، اما از سوی دیگر، کیفیت بازیکنان خارجی جذب شده، فاصله زیادی با استانداردهای همین کشورها دارد و عملاً پول‌هایی پرداخت می‌شود که بازدهی و ارزش واقعی در زمین مسابقه ایجاد نمی‌کند. این تناقض، نشانه‌ای از یک ساختار نیمه‌کاره است. فوتبال ایران در حوزه نرم‌افزاری، مانند قراردادها و هزینه‌ها، حرفه‌ای عمل می‌کند، اما در زمینه سخت‌افزاری و باشگاه‌داری هنوز آماتور است. ورزشگاه‌های فرسوده، نبود زیرساخت‌های مدرن و ضعف مدیریتی باعث شده باشگاه‌ها بیشتر مصرف‌کننده باشند تا تولیدکننده. در حالی که همواره شعار «بازیکن‌سازی» داده می‌شود، در عمل توجه کافی به آکادمی‌ها و استعدادیابی وجود ندارد. نمونه‌های معدودی مانند سپاهان نشان داده‌اند که می‌توان در سطح بین‌المللی استعدادیابی کرد، اما این روند عمومی نشده است. در عوض، پول‌های هنگفت صرف بازیکنان خارجی کم‌کیفیت یا مربیانی می‌شود که تأثیرگذاری چندانی ندارند. راه‌حل روشن است؛ اگر منابع مالی و انسانی درست مدیریت می‌شد و اگر بیت‌المال صرف توسعه زیرساخت و پرورش استعدادها شود، می‌توان فوتبال ایران را از این برزخ خارج کرد. پرداخت حرفه‌ای بدون ساختار حرفه‌ای، تنها اتلاف منابع است. باشگاه‌های ما باید به جای هزینه‌های بی‌ثمر، روی مربیان متخصص، آکادمی‌های پایه و جذب بازیکنان خارجی باکیفیت سرمایه‌گذاری کنند. تنها در این صورت است که فوتبال ایران به معنای واقعی حرفه‌ای خواهد شد.

زمزمه بازگشت ملی‌پوش ناراضی

ملایی دوباره به تیم ملی روئینگ برمی‌گردد؟

گروه ورزشی / یک سال و هفت ماه پس از خداحافظی نازنین ملایی از تیم ملی روئینگ، دوباره صحبت بازگشت او به میان آمده است؛ در حالی که او مدتی است در آب‌های پرتغال تمرین می‌کند.

۶ دی ۱۴۰۲ ملایی، قایقران ملی‌پوش روئینگ، با انصراف از حضور در تست انتخابی المپیک، به‌طور رسمی خبر خداحافظی‌اش از تیم ملی را اعلام کرد. همان زمان حتی در صفحه اینستاگرام خود خبر فروش وسایل قایقرانی‌اش را نیز منتشر کرد؛ اقدامی که باعث اطمینان بسیاری شد مبنی بر این که او قصد دارد مسیر زندگی‌اش را تغییر دهد.

ملایی سال گذشته نیز، با وجود دعوت به اردوی تیم ملی، حاضر نشد به اردو بیاید. همان زمان محسن شادی، سرپرست فدراسیون اعلام کرد که دیگر او به اردو دعوت نخواهد شد. این قایقران المپیکی در ادامه به اروپا رفت، مدتی نزد برادرش اقامت داشت و سپس به‌تدریج دوباره قایق را به آب انداخت و تمرینات پاروزنی را از سر گرفت.

با این حال، دیروز فاطمه حسنی، نایب‌رئیس بانوان فدراسیون روئینگ، با اظهاراتی جدید احتمال بازگشت ملایی را مطرح کرد: «ملایی با هزینه شخصی در پرتغال، همراه قایقرانان این کشور تمرین می‌کند. اگر تصمیم بگیریم، او را دعوت می‌کنیم تا دو ماه زودتر به ایران بیاید و در تست شرکت کند؛ در صورت کسب نتیجه مطلوب، به اردوی تیم ملی راه خواهد یافت.»

امتناع ملایی از حضور در اردوهای داخلی و تمرین در پرتغال، شائبه پیوستن او به تیم ملی این کشور اروپایی را نیز تقویت کرده است. با این حال، تناقض میان سخنان تازه نایب‌رئیس فدراسیون و رفتارهای گذشته ملایی، پرسش‌برانگیز است؛ آن هم تنها ۱۷ روز مانده به قهرمانی آسیا در تایوان و یک سال پیش از بازی‌های آسیایی ۲۰۲۶ ناگویا.

همزمانی جام جهانی الجزایر با بازی‌های کشورهای اسلامی

فصل دردسرساز شمشیربازی

مهری رنجبر/ تیم ملی شمشیربازی سابر فصل جدید مسابقات را با چالشی بزرگ آغاز می‌کند. همزمانی جام جهانی الجزایر با بازی‌های کشورهای اسلامی در ریاض، چالش جدید فدراسیون شمشیربازی است. جام جهانی الجزایر از ۱۵ آبان آغاز می‌شود و بازی‌های کشورهای اسلامی نیز ۱۶ آبان افتتاح خواهد شد، بنابراین فدراسیون باید دو تیم مجزا برای این دو میدان آماده کند.

تیم ملی سابر از یک‌سو باید در جام جهانی الجزایر نتیجه‌ای درخشان کسب کند تا با حفظ مدال نقره فصل گذشته، امتیازات رنکینگ جهانی را از دست ندهد و از سوی دیگر، سقوط به رتبه پانزدهم رنکینگ جهانی در فصل قبل را جبران کند وگرنه مسیر تیم سابر برای کسب سهمیه تیمی المپیک ۲۰۲۸ و حضور مستقیم چهار بازیکن برای رویداد بزرگ دشوارتر خواهد شد. غیبت در قهرمانی آسیا و ناکامی ملی‌پوشان در قهرمانی جهان، عامل اصلی این سقوط آسانسوری در رنکینگ جهانی بوده است. حالا با تصمیم فدراسیون حضور علی پاکدامن، محمد فتوحی و طاها کارگرپور برای حضور در بازی‌های کشورهای اسلامی، قطعی شده و نفر چهارم هم تا ۱۰ روز دیگر معرفی می‌شود. طاها کارگرپور که نفر اول ست‌لایت ارومیه بود و محمد فتوحی، ملی‌پوشی که کارنامه چندان درخشانی نداشته و فدراسیون برگشت او به تیم ملی را خبری مثبت دانسته است. در حالی که این بازی‌ها هیچ امتیازی برای رنکینگ جهانی ندارد، اما ظاهراً برای فدراسیون مهم‌تر است. در حالی که باید با جوانگرایی دو تیم مجزا را برای جام جهانی الجزایر و کشورهای اسلامی آماده می‌کرد تا حالا که تیم دو مربی دارد، یک تیم در ریاض و تیم دیگر در الجزایر روی پیست می‌رفت. هرچند محمد رهبری، مربی تیم، همواره بی‌تجربگی را بهانه‌ای برای عدم استفاده از شمشیربازان جوان عنوان می‌کرد، اما با برنامه‌ریزی مناسب می‌توان این مشکل را حل کرد. اعزام جوانان به رقابت‌های ست‌لایت می‌تواند تجربه‌اندوزی آنها را تسریع کند و سطح فنی‌شان را برای حضور در رقابت‌های بزرگ‌تر با اعتمادبه‌نفس بالاتر ارتقا دهد. اگر از رقابت‌های ست‌لایت ارومیه و ایسلند بگذریم، فدراسیون همچنان فرصت دارد تا شمشیربازان جوان را به رویدادهای بلژیک، سلیمانیه عراق، آلمان، استانبول و بلغارستان که به‌ترتیب در روزهای ۶، ۱۲، ۱۹، ۲۵ مهر و ۳ آبان برگزار می‌شود، اعزام کند.

حتی با حذف بلژیک و آلمان به دلیل مشکلات ویزا، حضور در سه رویداد دیگر می‌تواند فرصتی طلایی برای آماده‌سازی این جوانان باشد.

گلایه های سرپرست کاروان ایران به میزبانی سعودی‌ها

تابع: بلاتکلیفی اوج بی‌نظمی است

گروه ورزشی / در حالی که تنها ۴۱ روز به روشن شدن مشعل ششمین دوره بازی‌های همبستگی کشورهای اسلامی ۲۰۲۵ در ریاض مانده، همچنان وضعیت تیم‌ها و ورزشکاران در بلاتکلیفی است.

عربستان که پیش‌تر در سال ۲۰۰۵ اولین دوره این رقابت‌ها را در شهرهای مکه، مدینه و جده برگزار کرده بود، این‌بار پس از ۲۰ سال برای دومین‌بار میزبان بازی‌هاست. مسابقات از ۱۶ آبان‌ماه به مدت ۱۴ روز در چهار مجموعه اصلی بلوار ریاض، مجتمع المپیک، الجنادریه و ملاز برگزار می‌شود. ورزشکاران ۲۲ رشته شامل دوومیدانی، شنا، بسکتبال سه‌نفره، بوکس، شترسواری، سوارکاری، ورزش‌های الکترونیکی، شمشیربازی، فوتسال، هندبال، جودو، جوجیتسو، کاراته، موی‌تای، تکواندو، تنیس روی میز، والیبال، وزنه‌برداری، دواتلون، کشتی و ووشو به همراه دو رشته پارادوومیدانی و پاراوزنه‌برداری با یکدیگر رقابت خواهند کرد. با وجود پایان مهلت ثبت‌نام، کمیته برگزاری هنوز سهمیه تیم‌ها و ورزشکاران را اعلام نکرده است؛ در حالی که برای حضور در این دوره شرط انتخابی در نظر گرفته شده بود. ایران که در دوره گذشته عنوان سومی را کسب کرده، با تأکید وزیر ورزش و جوانان برای ارتقای جایگاه خود آماده حضور می‌شود. با این حال، کاروان ایران همچنان از تعداد دقیق اعضای اعزامی بی‌خبر است.

محمدرضا تابع، سرپرست کاروان ایران، در این‌باره گفت: «ثبت‌نام تیم‌ها و ورزشکاران انجام شده اما هنوز نمی‌دانیم کاروان ایران چند نفره خواهد بود، زیرا عربستان سهمیه‌ها را اعلام نکرده است. باید منتظر بمانیم تا مشخص شود.»

تابع با انتقاد از شرایط برگزاری تأکید کرد: «این اوج بی‌نظمی است، اما از برنامه عقب نیستیم و ناچاریم با همین وضعیت پیش برویم.» این بلاتکلیفی در حالی است که تنها چند هفته تا آغاز رقابت‌ها باقی مانده و کشورهای شرکت‌کننده همچنان چشم‌انتظار تصمیم نهایی میزبان هستند.